

Mai indemnitzaran els dos homes empresonats el 1993 per l'“assassinat” de Feliu

Dimarts es compliran 20 anys del segrest d'Olot

Joan Casals publica un llibre en què explica el seu “segrest legal” i carrega contra la justícia

Joan Casals i Xavier Bassa no tenen dret a indemnització pels més de sis mesos que van estar empresonats com a sospitosos del segrest i assassinat de Maria Àngels Feliu. Així ho han resolt totes les instàncies judicials a què han acudit els dos homes que el 30 d'octubre del 1993 van ser detinguts, dos dies després empresonats per “detenció il·legal i assassinat” i no van ser posats en llibertat després que el 27 de març del 1994 l'alliberament de Maria Àngels Feliu evidenciés que no l'havien matat. I ells, que sempre van proclamar la seva innocència, van ser absolts el 2003, després d'haver estat portats a judici juntament amb els segrestadors confessos.

Un cop van tenir l'absolució ratificada pel Tribunal Suprem, Joan Casals i Xavier Bassa van presentar una reclamació patrimonial per funcionament anòmal de la justícia i van reclamar una indemnització pels danys causats. També van reclamar María Ángeles Mariño, companya de Joan Casals, que va estar cinc dies empresonada, i el fill gran de Casals, Carles, que ha viscut sempre a Olot i que va ser assenyalat, quan encara era menor, com a fill d'un segrestador assassí.

Xavier Bassa va reclamar 917.264 euros; Joan Casals, 891.000 euros; Mariño, 99.000 euros, i el fill de Casals, 200.000 euros. El Ministeri de Justícia va desestimar les reclamacions d'indemnització en considerar que no s'havia donat cap dels supòsits pels quals es preveu una indemnització: la no-existència del delictes o l'error judicial manifest.

Els recursos que van presentar, primer al contenció administratiu de l'Audiència Nacional i posteriorment al Tribunal Suprem, es van resoldre en el mateix sentit: que els homes que van ser acusats de la mort de Feliu (delicte que evidentment no van cometre) no tenen dret a indemnització. Bassa va arribar fins a l'Audiència Nacional. Joan Casals es va aventurar i va anar fins al Suprem, i no només li van denegar la indemnització, sinó que li van imposar les costes.

Joan Casals ha publicat *El secuestro de Olot*, que ja és a les llibreries. Es tracta d'un volum de 690 pàgines que, contràriament al que pot induir a pensar el títol, no relata el segrest de Maria Àngels Feliu, sinó el que Casals considera que va ser el seu “segrest legal” per part de les forces policials i l'administració de justícia, que van sustentar l'acusació en contra seu a través de les “mentides” del caçador de recompenses Francisco Evangelista. L'obra és un clam continu contra la crucifixió (una creu il·lustra la portada) executada contra un “home innocent” i llança duríssimes acusacions contra els executors d'aquesta injustícia.

Un dels que s'emporten els pitjors retrets és el jutge Santiago Pinsach, que el va processar. “Siguis on siguis, Santiaguito, el segrest d'Olot et perseguirà cada dia fins que arribis a la teva tomba. El dolor infligit... el pagaràs amb escreix”, vaticina Casals al jutge que el va interrogar per saber on havia enterrat la segrestada.

Tampoc en surt gaire ben parat el col·lectiu de periodistes, en general, que qualifica de “miserables assassins de paper”. Tot i això, admet, de manera breu, que la intervenció d'una periodista va propiciar que anys després del segrest de la farmacèutica s'estirés el fil de la investigació que va portar a desemmascarar els autèntics

segrestadors.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 17-11-2012 Pàgina 57

-El Punt Avui. Edició Nacional 17-11-2012 Pàgina 35

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/594027-mai-indemnitzaran-els-dos-homes-empresonats-el-1993-per-lassassinat-de-feliu.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss